TEN EERSTE:

Hoe vredig en kalm fluiten de vogeltjes
die met hun glimmende kraaloogjes
half gesloten genieten
van de warme zonnestralen
die het groene dal
van een magische glans voorzien.

De kalmte die de koe uitstraalt is haast voelbaar
al liggend in de vrede van het gras.

Het patroon van haar vacht gelijkt
het zwevende wolkje melk in de koffiemok
gevuld met de zwarte drank
die heerlijke geuren verspreidt.

Rustig kabbelt een riviertje in de verte,
en zelfs de muggen houden zich aan het staakt 't vuren
dat het dal betovert.
Dan beginnen de innerlijke trommels,
bombombom, bombombom
steeds sneller en opzwepender
tot er niks anders op zit dan opstaan.
'JA!' zegt de cafeïne, 'JA!'
Verstoren die rust, voorbij is die vredigheid.
'Joehei! Joehei!'
Vogels vliegen verschikt op
en er ontstaat tumult in de muggenwolk.
Luid loeit de koe
om haar onvrede te uiten.
Ik ga voorbij en zo ren en rol ik in onrust door het dal
zo leid ik mijn leven, zonder echt
van vrede te genieten.
De stilte moet doorbroken worden
harmonie verstoord.